

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ondreja Molčana, bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., G., ktorou namieta porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. c), čl. 39 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 C 136/98 z 3. mája 2004 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Co 211/04 z 18. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ondreja Molčana o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2005 doručená sťažnosť Ondreja Molčana (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. c), čl. 39 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 C 136/98 z 3. mája 2004 a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 211/04 z 18. novembra 2004.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší oba napadnuté nezákonné rozsudky a vráti vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okrem toho sťažovateľ navrhol, aby: *„ústavný súd vydal najprv nález o nesúlade príslušných predpisov s postupom oboch zúčastnených súdov a to:*

1) Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vyslovenia nesúlady rozhodnutí súdov, Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi, a Krajského súdu v Košiciach s právnymi predpismi uvedenými vyššie pod a-c, alebo aj bližšie určenými.“

V dôvodoch sťažnosti označenej ako *„Sťažnosť proti nezákonným rozhodnutiam súdov“* sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, akým postupom, spôsobom alebo úkonom (vrátane napadnutých rozsudkov) boli porušené jeho základné práva a v podstate zopakoval iba argumenty predložené krajskému súdu v odvolacom konaní.

2. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

3. Najprv treba uviesť, že sťažnosť nemá ústavou a zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti (čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde). Predpokladom zrušenia rozhodnutí všeobecných súdov je nález ústavného súdu o porušení

základných práv alebo slobôd. Taký návrh na rozhodnutie ústavného súdu sťažovateľ neurobil, hoci je povinnou časťou takého petitu (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ navrhol nálezom vysloviť nesúlad právnych predpisov. Súčasne chýba odôvodnenie porušenia čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. c), čl. 39 a čl. 46 ústavy (sťažovateľ neuvádza žiadnu konkretizáciu, napriek ustanoveniu podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré by umožnilo preskúmať ústavnosť postupu všeobecných súdov v označenom spore. V tejto spojitosti treba uviesť, že ústavný súd je viazaný sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

4. Sťažovateľ podal sťažnosť proti nezákonným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Namietal nezákonnosť a uviedol, že *„súdy nesprávne o veci rozhodli napriek tomu, že bol dostatočne zistený a objasnený skutočný stav veci“*.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

5. Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu, a označenými základnými právami nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľ uviedol štyri konkrétne články ústavy, bez ústavne akceptovateľných dôvodov neústavnosti postupov a rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré by umožnili preskúmať vzťah medzi napadnutými rozsudkami a označenými článkami ústavy.

V tejto spojitosti ústavný súd len pripomína, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na úspech v konaní ani právo na akceptovanie právnych názorov sťažovateľa v konaní o veci samej.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitosti, pre nedostatok právomoci ústavného súdu a aj ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2005